Měsíční Aktuality Naší fArnosti

7–8 • 2017
13. ročník

Časopis Římskokatolické farnosti Ostrava–Třebovice

21. května – koncert vokálního souboru NOACH v našem kostele – zpěv hebrejských písní

Foto na titulní straně:
Replika rodového znaku pánů Wiplarů z Ušic, bývalých majitelů Třebovic. Umístěna na průčelí chóru.

Poslal je do míst, kam chtěl sám přijít…

Pan Ježíš posílá učedníky do míst, kam chce sám přijít. Píše se o tom v evangeliu podle Lukáše 10. kapitola, 1. verš a dále. Ježíš chce totiž přijít do každého místa na této zemi. Každý z nás je učedníkem a každého z nás posílá Bůh do místa, ve kterém chce být přítomný. Začíná doba dovolených, kdy můžeme někam vyrazit. Můžeme se dostat do míst, která jsou nám důvěrně známá, i do míst, kde jsme ještě nebyli. Důležité je, že Bůh tam chce být s námi.

Fascinuje mě, že prázdniny a čas dovolených začínáme právě připomínkou dvou bratří z dalekého Řecka – Cyrila a Metoděje, kteří byli ochotní vyjít tam, kam bylo potřeba – mezi naše předky. A jejich cesta byla příležitostí hlásat Dobro a Smysl života. Soluňští bratři se nedívali na množství překážek a nepřekonatelných bariér jako na důvod, proč by to nemělo jít. Dívali se, přemýšleli a byli otevření na vanutí Ducha, aby vnímali, jak by šlo zvěstovat, a měli obrovskou víru a odvahu. Bůh chtěl přijít do konkrétního místa, kde se víra ještě příliš nepraktikovala, a poslal dva bratry s jejich doprovodem. Náš čas dovolených je také časem vyslání. On sám chce přijít do nových situací a mezi nové lidi a my ho smíme doprovodit.

Proto vyhlašuji **velkou letní farní výzvu**. Abychom zůstali spojeni i na dálku v době dovolených, můžete poslat na farní adresu (V Mešníku 5100/6, Ostrava-Třebovice, 722 00) pohled či pozdrav z místa, kde se právě nacházíte a kde se Vám podařilo hlásat Boží lásku, ať už slovem nebo skutkem nebo nějakým příkladem.

Rád Vám budu žehnat i v čase dovolených všude tam, kam Vás Duch zavane!

P. Lukáš Engelmann

Zprávy, které by vám neměly uniknout

1. Vůbec první pouti psychologů, psychiatrů, psychoterapeutů a studentů těchto oborů v třebovickém kostele se v sobotu 10. června účastnilo necelých 40 odborníků z celé Moravy (dva přijeli až z Hradce Králové). Dalších dvacet se omluvilo, že v daném termínu nemohli přijet. Po mši svaté, která byla sloužena na památku sv. Dympny, patronky psychologů, a která byla obětována za naše klienty, jsme se odebrali na faru k vzájemnému představení se, ujasnění si vizí do budoucna a k neformálnímu popovídání si. Další druhá pouť bude, dá-li Bůh, 12. května 2018 v Olomouci.

2. Po prázdninách bude od září středeční mše svatá pro rodiče s dětmi opět od 17.00 hodin. Naše katechetky spolu s o. Lukášem už vymýšlejí tematické promluvy.

3. Na koncert Noach, který se uskutečnil v neděli 21. 5. v našem kostele, přišlo rekordní množství lidí.

4. Z pastoračního fondu biskupství byl na faru do herny pořízen nový pingpongový stůl, protože staré stoly byly již řádně poničené. Kéž nám tento nový vydrží a dobře slouží nejen ministrantům.

5. Na tradiční pondělní vaječinu na faře po Slavnosti Seslání Ducha svatého přijel i otec Jan Mazur.

6. Přespávání dětí na faře (každé třídy náboženství zvlášť) má velký úspěch, proto v této aktivitě budeme pokračovat i v dalším školním roce (vždy dvakrát za jeden školní rok).

7. Naše pastorační asistentka Zuzana Bartusková odchází na mateřskou dovolenou. Kdo byste měl zájem od září o práci pastorační asistentky na čtvrtinový úvazek (10 hod. týdně), přihlaste se do konce srpna o. Lukášovi (konkrétnější náplň práce vyšla v minulém čísle Many). Nutná práce na PC a dobrý vztah k lidem.

LITURGICKÝ KALENDÁŘ

2. července – neděle	13. neděle v mezidobí
3. července - pondělí	Svátek sv. Tomáše, apoštola
5. července – středa	Slavnost SV. CYRILA, MNICHA, A METODĚJE, BISKUPA, patronů Evropy, hlavních patronů Moravy
9. července – neděle	14. neděle v mezidobí
11. července – úterý	Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy
15. července – sobota	Památka sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
16. července – neděle	15. neděle v mezidobí (V ostravsko – opavské katedrále: Slavnost VÝROČÍ POSVĚCENÍ KATEDRÁLY)
22. července – sobota	Svátek sv. Marie Magdalény
23. července – neděle	16. neděle v mezidobí
25. července – úterý	Svátek sv. Jakuba, apoštola
26. července – středa	Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
27. července – čtvrtek	Památka sv. Gorazda a druhů
29. července – sobota	Památka sv. Marty
30. července – neděle	17. neděle v mezidobí
31. července – pondělí	Památka sv. Ignáce z Loyoly, kněze

1. srpna – úterý	Památka sv. Alfonse Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
4. srpna – pátek	Památka sv. Jana Marie Vianneye, kněze
6. srpna – neděle	Svátek Proměnění Páně
8. srpna – úterý	Památka sv. Dominika, kněze
9. srpna – středa	Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, panny a mučednice, patronky Evropy
10. srpna – čtvrtek	Svátek sv.Vavřince, jáhna a mučedníka
11. srpna – pátek	Památka sv. Kláry, panny

13. srpna – neděle	19. neděle v mezidobí
14. srpna – pondělí	Památka sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
15. srpna – úterý	Slavnost NANEBEVZETÍ PANNY MARIE
20. srpna – neděle	20. neděle v mezidobí
21. srpna – pondělí	Památka sv. Pia X., papeže
22. srpna – úterý	Památka Panny Marie Královny
24. srpna – čtvrtek	Svátek sv. Bartoloměje, apoštola
25. srpna – pátek	Památka bl. Metoděje Dominika Trčky, kněze a mučedníka
27. srpna – neděle	21. neděle v mezidobí
28. srpna – pondělí	Památka sv. Augustina, biskupa a učitele církve
29. srpna – úterý	Památka Umučení svatého Jana Křtitele

▲ podle Liturgického kalendáře zpracoval Jarek Martykán

AKTUALITY ČERVENEC A SRPEN

Červenec

1.	Diecézní pouť dětí na Prašivé Primice P. Pavla Obra – Ostrava-Pustkovec
5.–9.	Katolická charismatická konference
5.	17.30 h – Slavnost sv. Cyrila a Metoděje – mše sloužena na úmysly a za zemřelé napsané na Noci kostelů
6.	Snídaně pro lidi bez přístřeší Návštěva nemocných
16.	Sbírka na rekonstrukční dluh
22.	Pouť maminek k Panně Marii ve Spálově
24.–28.	Příměstský tábor – Josef a jeho pestrobarevný plášť

Srpen

3.	Snídaně pro lidi bez přístřeší Návštěva nemocných
13.	Třebovická pouť – P. Michal Slanina, novokněz 16.00 h – požehnání a farní den na farní zahradě
15.–20.	Celostátní setkání mládeže
20.	Sbírka na rekonstrukční dluh
19.–27.	Velká chaloupka (děti od ukončené 2. třídy)
21.–25.	Malá chaloupka v Zátoru (děti do 2. třídy)

Pozn. Během prázdnin bude opět **prázdninový režim bohoslužeb**, čili nebudou bývat mše svaté v pondělky a úterky. Středeční mše svaté zůstávají do konce prázdnin v 17.30 h.

SVATÝ MĚSÍCE

Sv. Kryštof

Původní zprávy o jeho životě se nedochovaly. Svatý Kryštof byl odnepaměti jedním z nejoblíbenějších a nejuctívanějších křesťanských světců. Zlatá legenda sepsaná ve 13. století dominikánským mnichem Jakubem de Voragine popisuje Kryštofa jako Kananejce, jehož vzezření se blíží postavě pověstného Goliáše. Kryštof se podle ústní tradice narodil někdy ve 2.–3. století našeho letopočtu buď v Kanaanu (oblast Předního Východu), nebo v Lykii (dnes jihozápad Turecka). Přišel prý na svět jako velké ochlupené novorozeně a nemile překvapení rodiče mu proto dali jméno Reprobus (tzn. Odmítnutý).

Byl mohutné postavy, doslova velký jako obr. Rozhodl se sloužit tomu nejmocnějšímu panovníkovi. Na dvoře jednoho panovníka uslyšel píseň, ve které byl opěvován ďábel. Usoudil, že je mocnější než samotný král, protože i král se chvěl před jeho mocí. Vydal se tedy hledat ďábla. Když se k němu připojil, záhy poznal, že prchá před znamením kříže. Rozhodl se proto najít bytost, které znamení kříže patřilo. Kryštof se rozhodl, že bude hledat Krista. V křesťanské víře ho vzdělával poustevník, který ho seznámil s Kristem a jeho učením. Kryštof si vzal k srdci poustevníkovu radu: sloužit Kristu tím, že bude sloužit svým bližním.

Poustevník mu dal za úkol žít poblíž dravé řeky a přenášet lidi na druhou stranu. Jedné bouřlivé noci ho o pomoc poprosil malý chlapec. Vlídně si ho vložil na ramena, ale jak vstoupil do vody, dítě každým krokem více těžklo. Voda se počínala vzdouvat a jen s maximálním vypětím sil dosáhl druhého břehu. Pak k chlapci pronesl: „Zdálo se mi, jako bych na ramenou nesl celý svět.“ A chlapec mu odpověděl: „Nesl jsi víc, neboť jsi nesl jeho tvůrce a svého Pána. Jsem Ježíš Kristus, král, jehož hledáš.“ Mohutnému obru dal potom jméno Christophoros (v překladu z řečtiny: „ten, kdo nese Krista“), to znamená nosič Krista. Ježíš mu také přikázal, aby přebrodil řeku a zasadil tam svou hůl do země, že nazítří vykvete a budou na ní růst datle.

Kryštof pak šířil víru v Lýkii, dnešním Turecku. Později se dostal do zajetí lykijského krále, který krutě pronásledoval všechny křesťany. Do žaláře mu

dali dvě dívky, aby ho svedly a on aby zapomněl na Boha. Kryštof je však přiměl k pokání a víře v Ježíše a ony byly pak s ním popraveny. Bylo to kolem roku 250. Úcta k němu se šířila od 5. století.
O svatém Kryštofovi víme jen to, že zemřel jako mučedník v Malé Asii a že v Bithýnii, v dnešním severním Turecku, mu byl kolem roku 450 zasvěcen kostel.
Legenda ve svém jádru zdůrazňuje Kristova slova z vyprávění o posledním soudu: „Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.“
(Mt 25,40)

▲ podle internetu zpracovala
Majka Dostálová

Zrníčka z Bible

Kdo pohrdá moudrostí a kázní, je ubožák; marná je jejich naděje, zbytečná námaha a bez užitku jejich skutky.

Kniha moudrosti 3,11

Naděje svévolníka je jako chmýří unášené větrem, jako drobné jíní stržené vichřicí, jako dým rozptýlený větrem, zmizí jako vzpomínka na hosta, který týž den odchází.

Kniha moudrosti 5,14

Moudrost září a nevadne, ochotně se dává spatřit těm, kdo ji milují, a najít těm, kdo ji hledají.

Kniha moudrosti 6,12

Bůh totiž miluje jen toho, kdo přebývá spolu s moudrostí.
Ona je nádhernější než slunce i než jakékoli postavení hvězd. Je-li porovnána se světlem dne, ukáže se, že je převyšuje.

Kniha moudrosti 7,28—29

STŘÍPKY

Dary Ducha

(katecheze papeže Františka při generálních audiencích od dubna 2014 – část 7)

O bázni Boží

Dobrý den, drazí bratři a sestry,
dar *bázně* Boží, o kterém dnes budeme mluvit, uzavírá řadu sedmi darů Ducha svatého. Není to strach z Boha. Víme dobře, že Bůh je Otec, má nás rád, chce naši spásu a vždycky odpouští. Není tedy důvod mít z Něho strach! Bázeň Boží je darem Ducha svatého, který nám připomíná, jak jsme před Bohem a Jeho láskou nepatrní a že naším dobrem je svěřit se s pokorou, úctou a důvěrou do Jeho rukou. Mít bázeň Boží tedy znamená spočinout v dobrotě našeho Otce, který nás má rád.

1. Jakmile Duch svatý začne přebývat v našem srdci, vlévá nám útěchu a pokoj a umožňuje nám cítit se takovými, jací jsme, to znamená nepatrnými, a mít onen Ježíšem v evangeliu doporučovaný postoj toho, kdo své starosti a očekávání klade v Boha, cítí se zahrnut a nesen Jeho vroucností a Jeho ochranou, podobně jako dítě u svého tatínka! Toto působí Duch svatý v našich srdcích: umožňuje nám cítit se jako děti v náruči svého tatínka. V tomto smyslu se tedy stává zřejmým, jak v nás bázeň Boží nabývá podoby poddajnosti, vděčnosti a uznalosti a naplňuje naše srdce nadějí. Častokrát totiž neumíme chápat Boží plán a pozorujeme, že nejsme schopni sami si zajistit štěstí a věčný život. Avšak právě ve zkušenosti svých omezení a své ubohosti nás Duch svatý utěšuje a umožňuje nám vnímat, že jedinou důležitou věcí je nechat se vést Ježíšem do Otcovy náruče.

2. Proto máme velice zapotřebí tohoto daru Ducha svatého. Bázeň Boží nám umožňuje uvědomovat si, že všechno dostáváme z milosti a že naše pravá síla spočívá jedině v následování Pána Ježíše a v tom, že dovolíme Otci, aby nás zahrnul Svojí dobrotou a Svým milosrdenstvím. Otevřít srdce, aby k nám vešly Boží dobrota a milosrdenství. Toto činí Duch svatý darem bázně Boží: otevírá srdce. Otevírá srdce, aby Otcovo odpuštění, milosrdenství, dobrota a něha vešly k nám, neboť jsme Jeho nekonečně milovanými dětmi.

3. Jsme-li prostoupeni bázní Boží, pak následujeme Pána v pokoře, poddajnosti a poslušnosti, avšak nikoli rezignovaně, pasivně a s bědováním, nýbrž s úžasem a radostí dítěte, které poznává, že mu Otec slouží a má ho rád. Bázeň Boží z nás tudíž nečiní křesťany bojácné a servilní, ale rodí v nás odvahu a sílu! Tento dar z nás činí křesťany, kteří jsou přesvědčení a nadšení, nepodřizují se Pánu ze strachu, nýbrž proto, že jsou pohnuti a uchváceni Jeho láskou! Být uchváceni Boží láskou je něco nádherného. Nechejme se uchvátit touto láskou tatínka, který nás miluje nesmírně a z celého Svého srdce.

Buďme však bdělí, protože bázeň Boží, dar bázně Boží je také jakýmsi „poplašným signálem“ před zatvrzelostí v hříchu. Člověk, který žije ve zlu, rouhá se Bohu, vykořisťuje druhé a tyranizuje je; žije-li jenom pro peníze, ješitnost, moc či hrdost, pak svatá bázeň Boží bije na poplach: pozor! S celou touto mocí, se všemi těmito penězi a s celou svojí hrdostí a samolibostí nedojdeš štěstí. Nikdo si s sebou odtud nemůže vzít peníze a moc, samolibost a hrdost. Nic! Můžeme si odnést jenom lásku, kterou nám dává Bůh Otec, Boží něhu, kterou jsme s láskou přijali a obdrželi. A můžeme si odnést to, co jsme učinili pro druhé. Pozor, abychom nevkládali naději do peněz, hrdosti, moci a samolibosti, protože to vše nám nemůže zaručit nic dobrého! Myslím například na lidi, kteří mají odpovědnost za druhé a nechávají se korumpovat. Myslíte, že zkažený člověk bude na onom světě šťastný? Nikoli, veškerá zkaženost se projeví ve zkaženém srdci a bude těžké přijít k Pánu. Myslím na ty, kdo žijí z obchodování s lidmi a s otrockou prací. Myslíte, že tito lidé, kteří obchodují s lidmi, vykořisťují lidi ot-

rockou prací, mají v srdci bázeň Boží? Nemají bázeň Boží a nejsou šťastní. Myslím na ty, kteří vyrábějí zbraně, aby podněcovali války. Pomyslete, co je to za řemeslo! Jsem si jist, že zeptám-li se vás nyní: kdo z vás vyrábíte zbraně, nenajde se mezi vámi nikdo. Výrobci zbraní nepřicházejí naslouchat Božímu Slovu! Vyrábějí smrt, obchodují a kupčí se smrtí. Kéž jim bázeň Boží umožní pochopit, že jednoho dne vše skončí a budou se muset zodpovídat Bohu.

Drazí přátelé, Žalm 34 podává tuto modlitbu: „Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel, pomohl mu ve všech jeho strastech. Jak ochránce se utábořil Hospodinův anděl kolem těch, kdo Hospodina ctí, a vysvobodil je. Bojte se Hospodina, jeho svatí! Těm, kdo se ho bojí, nic nechybí“ (Žl 34,7-9). Prosme Pána, aby náš hlas sjednotil s hlasy ubožáků, aby se nám dostalo daru bázně Boží a mohli jsme společně s nimi, oděni milosrdenstvím a láskou Boží, poznat, že On je naším Otcem, naším tatínkem. Ať se tak stane.

▲ přeložil P. Milan Glaser SJ

Jediný Čech pohřbený mezi papeži

Vězeň číslo 35844, kardinál a třiatřicátý pražský arcibiskup. Bojovník proti nacismu a komunismu, jehož se obávali i po smrti. Jediný Čech, pohřbený mezi papeži v Římě.

Prof. ThDr. Josef Jaroslav kardinál Beran (1888—1969), arcibiskup pražský a primas český, se narodil 29. prosince 1888 do učitelské rodiny v Plzni. Po maturitě odchází na bohoslovecká studia do Říma, kde je roku 1911 vysvěcen na kněze, o rok později zde získává doktorát z teologie. Po návratu z kosmopolitního Věčného města pak působí v letech 1912 až 1917 nejprve coby kaplan (Chyše u Žlutic, Prosenice, pražský Prosek), poté jako učitel a katecheta v ústavu sv. Anny. Stává se ředitelem škol Kongregace chudých školských sester de Notre Dame („noterdamek“), zaměřujících se na výuku a výchovu dětí, a od roku 1932 má na starosti formaci budoucích kněží – je ustanoven rektorem pražského kněžského semináře.

V rukou nacistů

V době okupace se o oblíbeného kněze, neskrývajícího odpor k nacismu, počne intenzivně zajímat gestapo. Po zakázané české bohoslužbě v Praze—Dejvicích 6. června 1942 (říšský protektor Heydrich zemřel na následky atentátu jen o dva dny dříve) si pro něj přijdou přímo do kostela. Domovní prohlídku následuje tvrdý výslech v obávané Pečkárně a Josef Beran se pomalu připravuje na popravu. Místo toho je převezen do Terezína. Tady jej přidělí k úpravě trati, spolu s židovskými spoluvězni rozbíjí na štěrk

lomový kámen. Následuje koncentrační tábor Dachau, kam Beran přijíždí 4. září téhož roku. Jako politického vězně č. 35844 jej zařadí na kněžský blok. Kromě něj se v Dachau nachází na tři tisíce dalších duchovních z dvaačtyřiceti národů. Křesťané všech možných vyznání, socialisté, liberálové, komunisté, spojeni utrpením i společným nepřítelem, udržují solidaritu napříč stranami i konfesemi a vytvářejí přátelství, která by za jiných okolností nevznikla. Beran koncentrační tábor přežil, přestože se zde nakazil tyfem. Pamětníci vzpomínají na jeho statečnost i obětavost, snahu dodávat odvahu ostatním. Jako strážce zeleninového skladiště se otáčel zády, aby příchozí měli možnost odnést si trochu brambor. Po více než rok vystavoval denně o 250 lístků na chleba navíc pro tzv. uzavřený blok. Kdo ví, kolik lidí se dožilo konce války právě díky tomu! Osvobození Dachau americkou armádou 29. dubna 1945 se nakonec dočkal i budoucí český arcibiskup. Církev měla po válce ve společnosti vysoký morální kredit. Duchovní se účastnili odboje, byli perzekuováni, vězněni, přes sedmdesát českých kněží zahynulo při popravách či v koncentračních táborech.

Malý doušek svobody

Těžkými zkouškami prověřený Josef Beran se stává na sklonku roku 1946 novým mužem v čele církve, v pořadí již 33. arcibiskupem pražským. Snaží o celkové usmíření i obnovu válkou zdecimovaných křesťanských hodnot. Zapojuje se do veřejného života a stává se tak trochu „celebritou“, oblíbenou mezi křesťany i nevěřícími. Nabytá svoboda však nevydrží dlouho. Přichází Vítězný únor a komunisté se snaží získat kontrolu i nad církví. Arcibiskup se odmítá podřídit další nastupující totalitě, vzdoruje i snahám o vytvoření tzv. „národní církve“, řízené kolaborujícími duchovními. Exkomunikuje katolického kněze Josefa Plojhara, přijímajícího přes přísný zákaz ministerský post v komunistické vládě. Nastává doba církevních monstrprocesů, zatýkání duchovních i laiků a likvidace řeholních řádů. Beran se nesmí oficiálně zúčastnit pohřbu Edvarda Beneše, vykoná tedy aspoň smuteční obřad nad Benešovou rakví v Sezimově Ústí, načež je vyloučen z řad Svazu osvobozených politických vězňů.

Pod nelidskou „ochranou“ tajné policie

Na slavnost Božího Těla 19. 6. 1949 slouží arcibiskup mši v katedrále sv. Víta. Vchody obsazuje policie, která vrací příchozí pod záminkou, že katedrála je zaplněna. Přístup ke Hradu kontrolují hlídky SNB, vpouštějící pouze účastníky plánované provokace, označené barevnými špendlíky v klopě. Chrámový interiér je obsazen příslušníky Lidových milicí a StB v civilu, údajnými pobouřenými věřícími. Vyzbrojeni holemi a deštníky spustí při arcibiskupově kázání mohutný křik a pískot, tlučou holemi o kostelní lavice i do podlahy. Když varhaník spustí svatováclavský chorál a hymnu, přehluší je Internacionálou. Nakonec musí Beran odejít. V Arcibiskupském paláci už na něj čeká tajná policie, od nynějška "pečující o jeho bezpečnost". StB se zmocní i arcibis-

kupské pečeti, kterou pak užívá na podvržených dopisech. Počínajíc tímto dnem začíná Josefu Beranovi těžká doba čtrnáctileté internace – nejprve v Arcibiskupském paláci, později na různých místech republiky (Roželov na Rožmitálsku, Růžodol, Myštěves u Nového Bydžova, Paběnice u Čáslavi, Mukařov u Prahy, Radvanov). V přísné izolaci a v podmínkách podobných vězeňskému režimu neví arcibiskup, kde se nachází, jak bude dlouho vězněn, chystá-li se proces, nemá žádné spojení se světem ani s rodinou. Nelegální internace je komunistickou propagandou vydávána navenek za dobrovolný projev podivínství církevního představitele. Místa se mění, stejná zůstává odlehlost internačního objektu. Mimo obec, trvale uzavřená zamřížovaná okna, skla zatřená bílou barvou, ohrazený malý prostor pro denní hodinový pobyt venku, hlídky StB se psy. Arcibiskup je odposloucháván, fotografován, dokonce sledován špehýrkami ve zdech. Tajná policie touží po kompromitujících materiálech, a tak po určitou dobu dokonce přidává Beranovi a řeholní sestře, která o něj pečuje, do nápojů a jídla afrodisiaka. Akce ovšem končí neúspěšně, navíc je příslušník StB, filmující tajně na přistaveném žebříku, arcibiskupem odhalen.

Muž obávaný i po smrti

Teprve počátkem šedesátých let se začíná mluvit o udělení milosti, ačkoliv pražský metropolita ve skutečnosti nikdy pravomocně souzen nebyl. Podmínky se lehce uvolňují, nicméně Beran nadále nesmí vykonávat svůj úřad a má zakázáno zdržovat se v Praze. V roce 1965 papež Pavel VI. uděluje Josefu Beranovi kardinálskou hodnost. Po dlouhých vyjednáváních povolí vláda arcibiskupovi účast na slavnostním jmenování, vrátit se z Říma už ale nesmí, další léta zde prožívá jako vyhnanec. Jeho odjezd komunistická média navíc vydávají za výslovně vyžádanou emigraci. Nový kardinál ovšem působí potíže i ze zahraničí. Hovoří do rozhlasu, zakládá České náboženské středisko Velehrad, zasazuje se o vydávání knih a časopisů pro krajany. Jeho poslední rozhlasový projev zazní z Vatikánského rozhlasu po upálení Jana Palacha. Srpnem 1968 končí naděje na změnu poměrů. Těžce nemocný Josef Beran si přeje zemřít ve své vlasti, není mu to však dovoleno. 17. května 1969 umírá na rakovinu plic v římském Nepomucenu. Vrátit se domů nesmí ani po smrti. Československá vláda se obává silných nepokojů a odmítá přijmout kardinálovo tělo. Papež Pavel VI. tedy – zcela netradičně – rozhodne o Beranově pohřbu v kryptách svatopetrské baziliky. Jako jediný Čech zde odpočívá vedle jednadevadesáti papežů. Jeho hrob se nachází poblíž hrobu svatého Petra, mezi hroby Pia XI. a Pia XII.
Roku 1991 byl Josef Beran vyznamenán řádem T. G. Masaryka I. třídy in memoriam. A o sedm let později byl zahájen proces jeho blahořečení.

▲ zpracováno podle internetu

O pravdě a lásce

Pravda je láska a v lásce je vše k životu potřebné. Když člověk přepne a je opravdu upřímný, tak v upřímnosti je cosi víc než jen ego a svět jakožto vnější forma. Ta člověka charakterizuje tím, jaký je navenek. Ne to, jaký je ve skutečném světě. Kdybyste se opili s obyčejným dělníkem, který si prošel něčím hodně smutným, třeba úmrtím v rodině nebo ztrátou své dobré kamarádky, určitě by nebyl egoistický, nýbrž upřímný. Mluvil by o všem. Co na té osobě měl rád, mluvil by o opravdových citech a o životě tak, jak to jen umí. Byl by odevzdaný tomu, co je. Přijal by Boha. Alespoň v té chvíli vnitřního odevzdání a neuvědomělého uvědomění. To, jak na tohoto chlapíčka, dejme tomu Františka, nahlížejí jiní, kteří si o něm vytvářejí (většinou) domnělé a na základě své vlastní fantazie irelevantní názory, dané stavem jejich vlastní mysli, nemá často ani zdaleka nic společného s pravdou. Vytvořené pak názory o tom, že ten člověk je takový nebo onaký, i když ho přitom vlastně vůbec neznají a vůbec o něm nic neví, mohou být pak velmi komické a někdy i srdcervoucí. Nezapomeňme ale, že tento člověk většinou nemá problémy s jinými, ale sám se sebou.

V upřímnosti je cosi víc než jen to, jak na člověka druzí nahlížejí. Je v ní pravda a zároveň odpuštění. Neboť k pravé upřímnosti každého člověka dochází právě v případech pravého odpuštění. Odevzdání se tomu, co je, vždy bylo a vždy bude. Protože jedině v tom, co je, v pravé upřímnosti, je cosi víc. Je v ní spasení, láska a milosrdenství. A tou je Bůh. Amen

▲ Marek Lorenc

Výňatky z homilií papeže Františka

V kapli Domu sv. Marty 25.4.2017

Petrův nástupce ve své homilii komentoval dnešní evangelium (Mk 16,15—20), které líčí, jak Pán posílá svoje učedníky, a předeslal, že „evangelium se hlásá vždycky za pochodu, nikdy vsedě, vždycky na cestě. Je zapotřebí – dodal – vycházet tam, kde Ježíš není znám anebo je pronásledován či znetvořován, a tam hlásat pravé evangelium.“

„Vycházet za účelem zvěstování. V tomto vycházení se odehrává a odvíjí život hlasatele. Pro kazatele neexistuje zabezpečení, životní pojistka. Pokud kazatel hledá životní pojištění, není pravým hlasatelem evangelia, nevychází, zůstává na místě, v zajištěnosti. Prvořadé je jít a hlásat evangelium, zvěstovat Ježíše Krista, což se děje vždycky za pochodu, cestou. Na cestě ve smyslu fyzickém i duchovním, na cestě utrpení. Pomysleme jen, jak zvěstují evangelium mnozí nemocní, kteří obětují svoje bolesti za církev, za křesťany, ale vždycky přitom vycházejí ze sebe.“

„Jaký je styl tohoto hlásání? - ptal se dále papež a odpověděl: „Svatý Petr, který byl Markovým učitelem, popisuje tento styl velice jasně. Evangelium je třeba hlásat v pokoře, protože Boží Syn

se pokořil a zmařil. Toto je Boží styl a žádný jiný. Hlásání evangelia není žádný karneval, žádná oslava, což je jinak hezká věc. Evangelium nemůže být zvěstováno lidskou mocí, nemůže být hlásáno v duchu šplhání a kariérního vzestupu. To není evangelium. Všichni jsou povoláni »opásat se ve vzájemném styku pokorou, neboť Bůh se staví proti pyšným, ale dává milost pokorným«," řekl Petrův nástupce s odkazem na první liturgické čtení (1 Petr 5, 5b-14).

V Káhiře 29.4.2017

Zkušenost emauzských učedníků nás učí, že je k ničemu hojná účast na bohoslužbách, pokud jsou naše srdce zbavena Boží bázně a Jeho přítomnosti; k ničemu je modlitba obrácená k Bohu, pokud se nemění v lásku obrácenou k bratrovi; k ničemu je hojná zbožnost, není-li živena hojnou vírou a činorodou láskou; k ničemu je péče o vzhled, protože Bůh hledí do duše a srdce (srov. 1 Sam 16,7) a ošklivi si pokrytectví (srov. Lk 11,37—54; Sk 5,3—4). Před Bohem je lépe nevěřit než být nepravým věřícím, pokrytcem!

Pravá víra je taková, která nás činí více lidumilnými, milosrdnými, poctivými a lidskými; taková, která oživuje srdce a nabádá je, aby milovalo všechny nezištně, bez distinkcí a preferencí; taková, která nás vede, abychom v druhém neviděli nepřítele, kterého je třeba porazit, nýbrž bratra, kterého je třeba milovat, sloužit mu a pomáhat; taková, která nás vede, abychom šířili, bránili a žili kulturu setkání, dialogu, úcty a bratrství; dává nám odvahu odpouštět tomu, kdo nás uráží, podávat ruku tomu, kdo padl; oblékat toho, kdo nemá, co na sebe; sytit hladového, navštěvovat vězněného, pomáhat sirotkovi, dávat napít žíznivému, být oporou starému a tomu, kdo je v nouzi (srov. Mt 25,31—45). Pravá víra je taková, která nás podněcuje bránit práva druhých se stejnou silou a nadšením, s jakými bráníme ta svoje. Čím více se roste ve víře a poznání, tím více se totiž roste v pokoře a vědomí, že jsme maličcí.

▲ převzato z www.radiovaticana.cz

ROZHOVOR

Do letního čísla našeho farního časopisu jsem poprosila o rozhovor bohoslovce **Lukáše Mocka**, který právě končí svůj roční studijní pobyt v Římě. Věřím, že v tomto teplém letním počasí nás všechny pár jeho myšlenek docela osvěží.

1. Lukáši, prosím, mohl bys našim čtenářům říct něco o sobě? Krátce se představit?

Je mi 34 let, jsem bohoslovcem ve čtvrtém ročníku v Olomouci. A dá-li Pán, tak příští rok bych měl studium a formaci zakončit. Před vstupem do semináře jsem studoval informatiku a matematiku na Vysoké škole báňské. Nejsem sice rodilý Třebovičák, ale

k farnosti jsem měl již od mala vztah, jelikož jsem zde byl pokřtěn P. Hasilíkem a v mládí jsem zde s babičkou a maminkou do kostela chodíval. Rád jsem se do farnosti opět vrátil a jsem hrdý na to, že můžu za Třebovice v semináři studovat.

2. Proč právě pobyt v Itálii? A co tě tam přivedlo?

V Římě totiž existuje stejně jako v Olomouci a Praze kněžský seminář, kde se připravují čeští a moravští bohoslovci ke kněžské službě. Je to papežská kolej sv. Jana Nepomuckého, která se nachází asi patnáct minut pěšky od Lateránské baziliky. Je obvyklé, že otcové biskupové vybírají dle jejich uvážení bohoslovce, kteří svá teologická studia po dobu tří let dokončují v Římě. Druhým rokem ovšem existuje studijní program Johannes, který umožňuje zbylým bohoslovcům vyzkoušet zahraniční studium a formaci v Římě. Pokud se bohoslovec přihlásí a otec biskup souhlasí, může bohoslovec vyrazit na zkušenou do Říma.

3. Co děláš v Římě, když zrovna nestuduješ? Jaký je rozdíl studentského života u nás a v Itálii, pokud se to vůbec dá srovnat?

Je pravdou, že studijní život se docela liší. Jednou velkou změnou je pouze dopolední studium, které probíhá na teologické fakultě Lateránské univerzity. Každé odpoledne je pak vyhrazeno ke samostudiu v koleji. Dalším je také to, že zde studujeme v ročníku s dalšími studenty z celého světa (Indie, Afrika, Argentina a další). Mimo studium se, pokud to jenom jde, snažíme poznávat krásy a historii Říma a Vatikánu. Je zde opravdu spousta památek, nádherných bazilik, kostelů, uměleckých děl a samotná historická část Říma je opravdu nádherná. Řím jakožto centrum antického světa a kolébka křesťanství má opravdu co nabídnout. Ani za rok pobytu zde jsme nestihli vidět vše, co jsme si přáli vidět.

4. Tvůj největší zážitek ze studií, zkušenost?

Zážitků je opravdu mnoho, viděli jsme spoustu úžasných míst a účastnili jsme se hodně událostí. Asi bych možná vybral ty opravdu mimořádné, a to bylo setkání se Svatým otcem při ministrování na náměstí sv. Petra, o kterém již byla zmínka v jednom z minulých čísel Many. Dalším, pro mě mimořádným duchovním prožitkem byla návštěva nekropole pod bazilikou sv. Petra, kde jsme se dostali do bezprostřední blízkosti hrobu sv. Petra a mohli se tak pomodlit u jeho ostatků. Velkým zážitkem byly strávené Velikonoce zde v Římě. Zbytky v antické části Říma jsou dechberoucí, ani si nedokážu představit, jak musel vypadat Řím v dobách jeho největší slávy. Je toho opravdu hodně, co jsme stihli zažít, a asi některé věci budou doznívat dlouho. A možná si některé uvědomím až mnohem později.

5. Kdy se vrátíš domů? A co tě čeká po návratu?

Domu se vracím 16. června a čekají mě docela nabité prázdniny, ale snad i trochu odpočinku ☺. Budu vypomáhat při

zasedání biskupů na Velehradě a velehradské pouti, mám bohosloveckou praxi v Hradci nad Moravicí, na přelomu července a srpna budu vypomáhat na sv. Hostýně a taky jsem byl požádán o výpomoc při celostátním setkání mládeže v Olomouci, kde se už těším, hlavně taky na setkání s naší farní omladinou! ☺ A po tom všem bych se co nejvíce chtěl věnovat rodině a přátelům, které jsem dlouho neviděl. Přece jenom rok je dlouhá doba a je toho spoustu co povykládat a vynahrazovat.

Nakonec bych chtěl i touto cestou poděkovat všem farníkům, kteří na mě mysleli v modlitbě, ne vždy byly chvilky růžové a podporu jsem opravdu cítil. Díky moc. I já ujišťuji o svých modlitbách a brzy se zase těším v Třebovicích!

Lukáši, děkuji moc za tvé povídání. Jménem celé farnosti ti přeji, ať zvládneš v následujících dnech i v dalším životě vše, co tě čeká, dle tvých představ a s Boží pomocí. Zase někdy v Třebovicích na shledanou.

▲ ptala se Janka Šolcová

Trojí modlitba — 4.část
P. Gorazd Cetkovský O.Carm

Jak se modlitbu Anděl Páně modlit dnes?

Jaké máte zkušenosti? Zakládáme si na tom, že „u nás se zvoní“. Ale modlíme se při tom? Dřív se modlil zaručeně zvoník, který tahal za provaz zvonu, ale dnes hýbe zvony automatický elektrický pohon. A my máme den rozdělený bezmála na minuty a věnujeme se činnostem, které nemůžeme o své vůli snadno přerušit. A tak se mnohdy ptám: nakolik je třeba vázat se na přesné poledne a na čas, kdy se zvoní, a nebo se raději pomodlit ve větším klidu jindy? A jestliže vím, že se budu modlit jindy, a přitom teď slyším zvony, chci na to přece nějak reagovat. Jaká pohoda modlitby je pro mne v takové chvíli únosná a může potěšit Pána Boha i mne? Zvonění je v každém případě krásná prostá hudba. Už tato jeho stránka ladí naše srdce ke chvále Boží. Už jen vděčným nasloucháním...

Papež Pavel VI. se vyslovil *„vroucí výzvou, aby se pokud je to možné, zachovával zvyk tuto modlitbu recitovat. (...) A přestože se časy změnily, zachovávají si pro většinu lidí i nadále význam určité chvíle dne - ráno, poledne a večer - které rozdělují rytmus práce a zároveň zvou k tichému soustředění v modlitbě“.*

Nejstarší zmínky v karmelské tradici

Ve starých karmelitánských knihách, obsahujících předpisy k modlitbě, nacházíme o modlitbě Anděl Páně tyto zmínky:

Ordinale, vydané roku 1544, předpisuje zvonit ráno za svítání a večer po kompletáři vždy třikrát třemi údery, *„a to k podnícení zbožnosti lidu“*. Což si vykládám tak, že zvon z klášterního kostela bylo slyšet do okolí, a tak si lidé mohli uvědomit, že karmelitáni se

právě modlí, a mohli se k nim na dálku přidat.
Caeremoniale z roku 1616 stanoví: *„Zvonění k andělskému pozdravení po západu slunce ať se děje třemi údery; podobně ať se koná za svítání a také v poledne podle obyčeje v dané zemi. Při tomto zvonění ať bratři (...) pokleknou (vyjma o nedělích) a recitují tři verše Anděl Páně..., třikrát Zdrávas Maria s modlitbou Pane poznali jsme... a Fidelium animace (česky Duše zemřelých ať pro milosrdenství Boží odpočívají v pokoji. Amen.)“.*
Takže pokyn přidávat k modlitbě Anděl Páně trojí modlitbu Sláva Otci tu dán není.
(pokračování příště)

▲ přepsal Rostislav Václav Kudla

RETRO 2007

Bylo uveřejněno v Maně před deseti léty...

Milí přátelé,
dovolte, abych Vám nejprve popřál krásné dny prázdnin a dovolených.
V řadě novin a časopisů bývají právě prázdniny považovány za „okurkovou sezónu“. Nebývají totiž tak bohaté na události jako jiná období v roce. Lidé cítí potřebu zastavit se a získat nadhled nad každodenním shonem a starostmi.
Také naše „Mana“ je tento měsíc o několik stran útlejší. Přesto věřím, že v ní naleznete řadu zajímavých a hodnotných informací. Při psaní tohoto úvodníku mne napadla zdánlivě dětinská a úsměvná myšlenka: „Bůh na dovolenou ani na prázdniny nejezdí...“. Vždyť je to samozřejmé, řekneme. Nejsem si však jistý, zda si skutečně vždy uvědomujeme, jak obrovský dar to je. Bůh nepotřebuje mobil a přesto je stále dostupný, Bůh není závislý na internetovém připojení a přesto je stále „on line“. Neodjíždí do zahraničí ani na služební cesty.
Zkrátka, je vždy s námi a máme-li pocit, že se odmlčel, bývá chyba na naší straně. Jeho láska k nám proudí neustále a záleží na naší momentální dispozici, jak ji dokážeme vnímat a přijímat.
V minulém čísle našeho farního časopisu jsme se loučili s naším otcem Ladislavem, který odchází do nového působiště. Někteří si snad mysleli, že Bůh možná ze Třebovic odjel na jakési prázdniny nebo si snad vybírá zasloužené volno. On však ukázal, že nás neopouští. Proto mu dnes můžeme děkovat za to, že nám opět posílá kněze.
Vítáme tak mezi námi nového pana faráře, otce Jana Mazura, který přichází z Třince, kde dosud působil jako kaplan. Přejeme mu, aby zde nalezl opravdovou farní rodinu. Rovněž mu přejeme mnoho Božího požehnání a sil při plnění jeho nelehkého, ale krásného poslání.
A celé naší farnosti, nám všem přejeme, abychom nikdy neměli pocit, že Bůh má dovolenou...

Lukáš Volný

MODLITBA

Prosíme tě, všemohoucí Bože, ať na nás spočine světlo tvé slávy; upevni svým svatým Duchem a naplň bohatstvím jeho darů všechny, kdo se působením tvé milosti narodili k věčnému životu. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

VESELÝ ☺

„Každý dobrý boxer musí být především velmi štědrý a šlechetný člověk."
„Proč myslíš?"
„Protože se musel naučit mnohem více dávat než dostávat."

Baví se dvě dámy v kavárně: „V boxu musí být pěkní surovci!"
„Proč myslíte?"
„Oni se mlátí i železem!"
„Železem???"
„Ano, zrovna včera jsem četla v novinách, že jeden druhého srazil k zemi hákem!"

„Víte, pane, kde se čeští fotbalisté nejvíce zapotí?"
„To nevím."
„V sauně, po zápase."

Po prohraném hokejovém zápase chlácholí trenér svůj tým: „Hlavu vzhůru, chlapci.
Uvědomte si, že nebýt vás, tak by nevyhráli!"

V posilovně jsem se zeptal trenéra, který stroj mám používat, abych co nejvíce zapůsobil na děvčata ze třídy.
Vyvedl mě ven a ukázal na bankomat.

Denní modlitba apoštolátu modlitby

Nebeský Otče,
kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti.
Duch svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

1. Evangelizační úmysl: Za odloučení od víry. Za naše bratry, kteří se víře odcizili, aby i skrze modlitbu a evangelní svědectví mohli znovu objevit blízkost milosrdného Pána a krásu křesťanského života.

2. Národní úmysl: O sílu k hlásání evangelia, protože mnoho našich bratří žije bez síly, světla a útěchy plynoucích z přátelství s Ježíšem Kristem, bez společenství víry, které je přijímá, bez horizontů a smyslu života (EG, č.49).

3. Aktuální úmysl: každého měsíce, bude vždy viset na nástěnce vedle zpovědnice.

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!

Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

RECEPTÁŘ

Olejová bábovka nebo Mufinky

Dnes vám přináším recept na dvě buchty z jednoho těsta. Získala jsem jej od své kolegyně v práci a prý má 100 let. Takže je ověřený nejenom mnou, ale i časem. Bábovka je vláčná, není suchá a pokud ji nesníte hned, vydrží svěží i týden.

Těsto

4 vajíčka, 20 dkg cukru moučky, 12 dkg oleje, 30 dkg polohrubé mouky, 1/2 balíčku prášku do pečiva, 1 dcl mléka - může být i trochu více, 1 vanilkový cukr (když dávám, ubírám 2 dkg cukru moučky), 10 dkg hořké čokolády nasekané na malé kousky

Postup

Našlehám žloutky s cukrem, pak přidávám po troše olej, nakonec zašlehávám mouku s práškem do pečiva a přilévám mléko. Přidám dobře vyšlehaný sníh a pomalu zamíchám do těsta. Na závěr přimíchám kousky hořké čokolády. Těsto je řidčí konzistence, ale ne tekoucí. Vymažu máslem bábovkovou formu a vysypu ji moukou, naliju těsto a šup do trouby. Pokud se rozhodnete udělat z tohoto těsta mufinky – malé bábovičky, vyjdou vám dva plechy tj. 24 kusů. Pečeme asi 40 minut na 150 °C.

▲ Janka Šolcová

MANA – Měsíční Aktuality Naší fArnosti, vydává Římskokatolická farnost Ostrava-Třebovice,
V Mešníku 5100, 722 00 Ostrava-Třebovice, tel.: +420 596 964 942
http://www.farnosttrebovice.cz, http://www.facebook.com/trebovicka.farnost
Evidenční číslo: MK ČR E 16325
Kontaktní osoba: Dalibor Vitásek, e-mail: dali.vita@gmail.com
Náklady na výrobu a tisk jsou 12 Kč, uzávěrka příštího čísla je 15. 8. 2017

Na návštěvě v Kroměříži u našeho bývalého pana faráře P. Václava Altrichtra

Foto z první zpovědi dětí chystajících se na první svaté přijímání